

On ve svý kanceláři v klidu házel šipky,
na starý projekty se snášel nový prach,
občas se napil piva nebo krmil rybky
a s prstem v nose čekal na konečný krach.

Pak přišel domů a v předsíni se nezul,
lehnul si na kanape, koukal do stěny,
manželka skučela jak poraněný nazgúl,
na nose blejskaly se brejle kostěný.

Něměl v sobě násilí, a tak to celkem snášel,
až teprv k večeru poprvé promluvil,
stoupnuv si na kanape, přemoh lehký kašel
a všechno ze sebe vyřval do ticha vil.

Sám doufal v izolaci stát, nechtěl na nic odpovídat a na nic se
ptát,
rád zíval a dlouho chtěl spát, jenže prachy došly, a tak musel
z gauče vstát.

Byl duchem zpátky a věděl co má dělat,
teď už v nich neviděl jen zrůdy zkažený.
S každým dalším miliónem začínaly bělat,
chodil s nima na tenis a smál se na ženy.

V hospodě vyřizoval byznys eseróčka,
na stole u Karafy zvonil telefon.
Sekretářce ve výstřihu hledal rybí očka
a úhoř na talíři odkryl skeleton.

Sám doufal v izolaci stát, nechtěl na nic odpovídat a na nic se
ptát,
rád zíval a dlouho chtěl spát, jenže prachy došly, a tak musel
z gauče vstát